

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI
SPOMENICA PREMINULIM AKADEMICIMA SVEZAK 156

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI
SPOMENICA PREMINULIM AKADEMICIMA SVEZAK 156

ISBN 978-953-154-928-8

ISSN 1330-0865

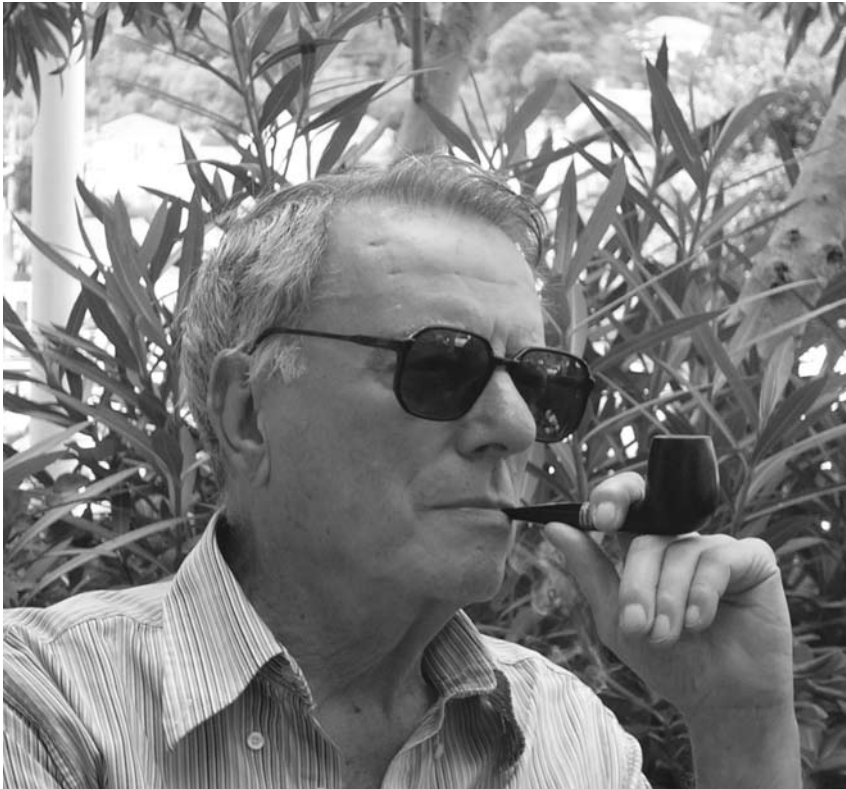
Urednik
akademik PETAR ŠIMUNOVIĆ

RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

VOJMIR VINJA 1921. – 2007.

ZAGREB, 2010.

L. Kunin

SPOMENICA

posvećena preminulom

AKADEMIKU VOJMIRU VINJI

redovitom članu

Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Dubrovnik, 12. studenog 1921. – Zagreb, 15. lipnja 2007.

KOMEMORATIVNI SASTANAK

u palači Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

GOVORI NA KOMEMORACIJI

akademik PETAR ŠIMUNOVIĆ

akademik AUGUST KOVAČEC

prof. dr. GORAN FILIPI

prof. dr. VLADIMIR SKRAČIĆ

BIBLIOGRAFIJA

prof. dr. Nada Vajs-Vinja

VOJMIR VINJA

1921. – 2007.

USPOMENE NA PROFESORA

Prije godinu dana umro je moj profesor Vinja.

Velik i ugledan romanist. Učenjak izuzetnog poštovanja. Njegova znanstvena brazda u hrvatskom jezikoslovlju ostaje prepoznatljiva. Rodio se u Dubrovniku 1921. godine, školovao se u Korčuli, Splitu, Šibeniku. Studirao je romanistiku u Zagrebu. Diplomirao je 1947. godine.

Kao sveučilišni profesor bio je voditeljem Odsjeka za romanske jezike i književnosti. Osnovao je katedre za portugalski i za španjolski jezik, otvorio lektorat za rumunjski jezik, zanimalo se balkanskom lingvistikom i osobito romanskim jezičnim prežiticima na hrvatskom uzmorju. Njegova doktorska disertacija *Romanski elementi u govorima i toponomastici otoka Korčule* ostala je, nažalost, u rukopisu. Zanimala ga je uloga naših primorskih gradova kao jezičnih filtera i prijenosnika romanizama u hrvatski jezik. Od 1966. do 1986. bio je redoviti sveučilišni profesor. Uvodio je preko svojih predavanja modernu de Saussureovu lingvistiku u nas. Član suradnik Akademije postao je 1971., njezin izvanredni član postao je 1983., a redoviti 1991. Mnogo se bavio i etimologijom. Obje discipline sa suvremenim strukturalističkim poimanjima prenosio je studentima i utkao ih u svoja kapitalna djela: *Jadranska fauna. Etimologija i struktura naziva* I. (508+32), II. (558+18) iz 1986. godine i *Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu Etimologijskom rječniku*, I.– III., 1898. – 2004.

Akademik V. Vinja pripada onom časnom nizu naših romanista koji su svoja filološka istraživanja usmjerili na hrvatsku filološku tematiku i svojom romanističkom naobrazbom rješavali romansku jezičnu problematiku u hr-

vatskom jeziku i u drugim jezicima. Tim su načinom umnogome unaprijedili hrvatsku filologiju. U tom redu učenjaka, kojima se Hrvatska akademija s pravom ponosi, bili su: Petar Skok sa svojim etimološkim rječnikom i cjelokupnim svojim opusom, Mirko Deanović s mediteranskim atlasom, Petar Guberina s verbotonalnom metodom, Žarko Muljačić s golemim prinosom na nekoliko razboja hrvatske i romanske lingvistike. Njegov učenik Ivo Frangeš, školovan na estetici B. Crocea i lingvistici G. Devota, unosi nove interpretacije u hrvatsku književnost, a P. Tekavčić proslavio se po svojoj povijesnoj *Gramatici talijanskoga jezika* i radovima iz istriotske problematike. Uz njih je ravnopravno djelovao Vojmir Vinja s djelima stvorenim na modernim etimološkim zasadama, koje ne uzimaju u razmatranje samo izraz nego i sadržaj u etimološkoj obradi pojedine riječi i nazivka iz jadranske faune i jadranskih etimologija općenito. Golem opus hrvatskih romanista, među kojima strši opus V. Vinje predstavlja zaglavni kamen na zdanju hrvatske romanistike upravo po tome što je ona zasadena duboko u hrvatsku jezičnu stvarnost, iz koje je crpila sokove da bi mogla rasti i donositi ploda.

Vinjini radovi trajan su prinos i hommage hrvatskom jeziku. Oni pokazuju kako snaga svakoga jezika nije samo u kreaciji riječi nego u moći jezika da apsorbira, usvoji i prilagodi posuđenice svojem leksičkom korpusu. V. Vinja je u pravom smislu Skokov učenik i Skokov nasljednik. On je znao i uvažavao kako je P. Skok radio u ozračju svojega vremena, sam, bez ičije pomoći, bez izvornih terenskih podataka, pa je bio sklon prihvatanju i uvažavanju i nekih Skokovih omašaka. Vinji je P. Skok bio pojam, epoha, kao što je romanistima tih usmjerenja bio Mayer-Lübke, germanistima Grimm ili Krüge, kao što je meni, smijem li to u ovakvu kontekstu neskromno spomenuti, bio Vojmir Vinja.

Važno je za prof. V. Vinju istaknuti odnjegovan kult terenskoga rada. Njegovi terenski obilasci od Savudrije do Boke kotorske i vrednovanje referenta, imenovanog objekta čiju jezičnu supstanciju tumači, utkani su u svaku njegovu etimologiju. Tragao je za riječima koje su s jakim mijenama u izrazu i sadržaju svraćale prema zaboravu. Spašavao ih je već od ranih istraživanja za svoju korčulanski disertaciju (1951.) i kasnije ih obrađivao u

svojim *Jadranskim etimologijama* od A do *žvelić*, kojom stanovnici Suska nazivaju 'gliser'. Njegove etimologije stvorene na terenskim istraživanjima nose biljeg dokumentiranosti i nepatvorene izvornosti.

Nagrađivan je visokim nagradama: nagradom za izuzetnu znanstvenu djelatnost, nagradom Sabora Republike Hrvatske za životno djelo i nagradom za značajnu znanstvenu knjigu. Te su nagrade dolazile u prave ruke. Ona posljednja nagrada u Korčuli za održavanja „Skokovih susreta” bila mu je posebno draga. Osjetili smo te rujanske večeri u njegovim zamućenim očima radost, jer mu je to zavičajno priznanje doista bilo priraslo srcu. Radovi s toga skupa u Korčuli tiskani su u časopisu *Folia onomastica Croatica* (knjiga XVI.) i posvećeni njemu o njegovoj upravo tada navršenoj 85. obljetnici života.

I u najškrtijim podatcima o prof. V. Vinji ne bih smio propustiti njegov prevodilački rad, u koji ubrajam knjige: Danteovo djelo *O umijeću govorenja* (1998.), Saussureov *Tečaj opće lingvistike* (2000.), *Opću i obrazložnu gramatiku Port-Royala* (2000.), te sabrana djela M. de Montagnea (2007.), za koji je izvrstan prijevod također bio nagrađen.

Recimo na kraju. Akademik Vojmir Vinja pratio je rađanje rast, put i stranputice riječi koje je istraživao. Uočavao je koja je od njih bolesna, kojoj bi bila nužna transplantacija, koja je riječ i kako umrla... Govorio je o riječima kao o živim bićima.

Na ovom rubu Slavije (Croatiae) i Romanije dugovjeko socijalno, gospodarsko, biološko i jezično prožimanje romanizama i kroatizama danas je završeno. U Vinjinim knjigama ono je istraženo i obrađeno. Vojmir Vinja utirao je put takvu istraživanju gledajući s one strane crte Slavije i Romanije. Na nama, slavistima, ostalo je da po toj metodologiji pratimo s ove strane jezične međe život tih riječi kao dijela hrvatskoga leksika i njihove prilagodbe u hrvatskom jeziku.

Akademik V. Vinja bio je pola stoljeća zatočenikom riječi. Riječi koje kao da su mu imale u sebi bistrinu mora, miris i svijet Mediterana. Oni koji se predadu Vinjinim knjigama osjetit će koliko je Vojmiru Vinji bilo drago i ugodno to zatočeništvo riječi.

AKADEMIK VOJMIR VINJA ZNANSTVENIK NA NEKOLIKO RAZBOJA

S tugom danas obilježavamo godinu dana otkako nas je 15. lipnja 2007., shrvan neumoljivom bolešću, zauvijek napustio akademik Vojmir Vinja, dugogodišnji profesor romanistike i francuske lingvistike na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Istodobno smo ispunjeni ponosom što smo bili svjedocima njegova plodotvornoga djelovanja u znanosti i u kulturi, te što naš Učitelj svojim djelom ostaje stalno prisutan među nama. Podjednako kao nezaboravan profesor i autor mnogobrojnih lingvističkih radova, svojom ukupnom djelatnošću akademik Vinja sam je sebi podigao spomenik po kojem će ga kao lingvista i profesora pamtiti ne samo naraštaji njegovih studenata nego i mnogi budući naraštaji lingvista i romanista, a svi mi nosimo ga u srcu i u uspomeni kao čovjeka koji je imao razumijevanja za sve ljudsko, kao predana i brižna nastavnika i nadasve odana prijatelja. Unatoč opakoj bolesti, iako je bio potpuno svjestan da se plamen njegove životne svijeće polako gasi, do posljednjega je trena ostao intelektualno svjež, i gotovo do posljednjega dana života predan poslu. Prema neumoljivim zakonima života, s odlaskom akademika Vojmira Vinje hrvatska lingvistika, posebice romanistika, izgubila je još jednoga velikog pregaoca i vrsnoga znalca jezikoslovnih disciplina.

Vojmir Vinja rodio se u Dubrovniku 12. studenoga 1921. Djetinjstvo i mlade godine proveo je u različitim dalmatinskim gradovima (Korčula, Split, Šibenik), gdje je završio osnovno i srednje školovanje. Odrastajući u gradskoj mediteranskoj sredini imao je prigodu ne samo zavoljeti nego i promatrati i razumijevati složene pojave kulturnih prožimanja i konvergencija te jezičnih dodira. Kako je u međuratnom razdoblju u Dalmaciji,

osim vrlo malobrojnoga sloja talijanske nacionalne manjine, znatan dio gradskoga pučanstva uz hrvatski rabio i talijanski kao drugi jezik, i prof. Vinja je od malena bio dvojezičan, ili točnije višejezičan: uz mjesni južnočakavski hrvatski te dalmatinski mletački, u školi je naučio i hrvatski standardni jezik, a potom i književni talijanski. Takva kulturna i jezična podloga, kao i živo zanimanje za sve što je u vezi s morem i sredozemnim okolišem, nedvojbeno su na određeni način pogodovali njegovu izboru studija i potonjega životnog poziva. Tako se god. 1940. Vojmir Vinja upisao na Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, na studij romanske lingvistike te francuskoga jezika i književnosti, gdje mu je profesor bio Petar Skok, koji će od početka na određen način usmjeriti i za cijeli mu vijek odrediti znanstveni put.

Nažalost, uskoro je bio prisiljen prekinuti studij: kako je Dalmaciju okupirala talijanska fašistička vojska, i mladi student romanistike pridružio se partizanima koji su se suprotstavili porobljavanju hrvatskoga pučanstva i hrvatskih prostora, pa je studij završio i diplomirao god. 1947. Već te iste godine Vojmir Vinja bio je imenovan asistentom pri Katedri za romanšku lingvistiku, koju je tada još uvijek vodio prof. Petar Skok. Osim kratke epizode u diplomatskoj službi u Londonu (1949./50.) i studijskoga boravka na Sorbonnei u Parizu (1956./57.), na toj će Katedri ostati raditi cijeli svoj radni vijek, sve do umirovljenja 1986. Godine 1952. obranio je doktorsku disertaciju o jezičnim romansko-slavenskim dodirima na otoku Korčuli, a taj je rad jedan od najznačajnijih prinosa poznavanju južnočakavskoga leksika, posebice onoga otoka Korčule. Već prilikom rada na doktoratu uočio je važnost poznavanja realija kojih se nazive proučava, pa je ubrzo počeo pratiti kolegije iz biologije mora (posebno biologije riba) na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, a radi točne identifikacije vrlo je pomno proučavao znanstveno sistematsko nazivlje za organizme u moru. Budući da je god. 1951. prof. Petar Skok bio umirovljen, nekoliko godina nakon toga prof. Vojmir Vinja preuzeo je vođenje Katedre za romanšku i Katedre za francusku lingvistiku te na njima predavao do umirovljenja. Ubrzo je postao i predstojnikom Odsjeka za romanske jezike i književnosti i posvetio se njegovoj modernizaciji te proširenju nastavne i istraživačke djelatnosti.

Kao sveučilišni nastavnik profesor Vinja naslijedio je područje romanske lingvistike i francuske lingvistike, posebice povijesti francuskoga jezika. No nije se zaustavio na vrlo solidnoj srednjoeuropskoj romanistici „bečkoga tipa” kakvu je na zagrebačkom Filozofskom fakultetu utemeljio i organizirao njegov učitelj Petar Skok, nego je to naslijede znao prilagoditi novomu dobu i novim potrebama, a posebno je važnim smatrao studente što ranije i što dosljednije, osim s problemima konkretnih jezika, upoznati s problemima opće lingvistike i uvesti ih u moderne lingvističke metodologije. Bio je duboko svjestan da znanost mora ne samo otkrivati i proučavati nove činjenice nego i da već poznate činjenice mora pokušati tumačiti u skladu s novim metodološkim načelima. Djelovao je pritom usporedno s nešto starijim kolegom Petrom Guberinom, koji je insistirao na znanstvenom studiju fonetike i proučavanju metoda za podučavanje stranih jezika, ali je Guberina već uoči II. svjetskoga rata svojim predavanjima i napisima hrvatsku sredinu upoznao s metodologijom Ballyjeve stilistike, a time istodobno otvorio prostor interesa i za druga recentna europska kretanja u općoj lingvistici. Ne napuštajući i ne zanemarujući poredbeno-povijesni pristup studiju francuskoga jezika, od samih početaka svojega rada na fakultetu profesor Vinja podjednaku je pozornost pridavao također praktičnomu i aktivnomu svladavanju suvremenoga jezika (do tada se držalo da je praktično ovladavanje stranim jezicima osobna stvar svakog studenta, te da se za to svatko mora brinuti isključivo sam).

Iako je i njegov veliki učitelj Petar Skok, formiran u duhu mladogramatičarske metodologije, nastojao pratiti suvremena zbivanja u lingvistici, pa se tako suvereno kretao također u metodologiji geografske i arealne lingvistike, ipak on nije uočio svu veličinu Saussureova lingvističkoga prevrata, promaknula su mu i bitna teoretska dostignuća Praške fonološke škole. Na podlozi koju su već bili pripremili predavanja i napisi Petra Guberine, profesor Vinja je sredinom pedesetih godina prvi na Sveučilištu u Zagrebu uveo u nastavu sustavno izlaganje i razmatranje teoretskih načela Saussureova *Tečaja* kao osnove ukupne obnove lingvistike u XX. stoljeću. U toj metodološkoj obnovi, koja nije išla bez otpora, svesrdnu je potporu i bogat izvor informacija našao u nešto mlađem izvrsno obaviještenom

i vrlo produktivnom kolegi Žarku Muljačiću, koji je od 1956. bio profesor romanistike na Filozofskom fakultetu u Zadru. Zahvaljujući tomu s vremenom su u lingvističkoj nastavi na Odsjeku za romanistiku, pa tako i na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu općenito, našli pravo građanstva i različiti onodobni strukturalistički pravci, od Martinetova funkcionalizma i Jakobsonova binarizma do kopenhagenske glosematike i američkoga strukturalizma. Valja upozoriti i na to da je u tim okvirima profesor Vinja prvi na Sveučilištu u Zagrebu, u okviru studija francuskoga jezika, počeo sustavno predavati modernu lingvističku semantiku, kojom se toliko temeljito služio u svojim lingvističkim studijama.

Premda je ostao donekle izvan djelatnosti Zagrebačkoga lingvističkoga kruga (što su ga znalački i nadahnuto vodili prof. Radoslav Katičić i prof. Bulcsú László, a ta je djelatnost pokrenula značajnu metodološku obnovu u hrvatskoj lingvistici), početkom 1960-ih uz prof. Radoslava Katičića i prof. Rudolfa Filipovića prof. Vinja bio je pokretač poslijediplomskoga studija lingvistike na Filozofskom fakultetu, tzv. III. stupnja lingvistike, i znatno pridonio modernosti i djelotvornosti njegove koncepcije i izvedbe. Jednako tako profesor Vinja bio je jedan od pokretača i glavnih organizatora poslijediplomskih studija lingvistike na Međunarodnom interuniverzitetskom centru u Dubrovniku (s izričitom orijentacijom na proučavanje jezičnih pitanja jadranskoga i sredozemnog područja), a taj je studij uskoro angažirao i mnoge predavače s drugih sveučilišta i iz inozemstva. Treba također istaknuti da je prof. Vinja niz godina znatno doprinio organizaciji visokoškolske nastave općenito te izgradnji kulturnih veza s inozemstvom, posebice organizaciji nastave hrvatskoga jezika na inozemnim sveučilištima.

Zadržavajući se u okvirima profesorove djelatnosti u nastavi, moramo upozoriti na još jednu činjenicu. Iako su potresima II. svjetskoga rata i promjenom društvenoga poretka znatno bili izmijenjeni uvjeti studiranja na sveučilištu, s promjenama i reformama nije se išlo na silu i preko noći nego uz mnogobrojne provjere kako potreba tako i mogućnosti. Trebalo je pronaći ravnotežu između sve izraženije pragmatičke orijentacije studija i naslijeđene potrebe za razvijanjem njegove teoretske podloge. U takvim

okolnostima profesor Vinja bio je jedan od onih koji su redovito znali procijeniti pravu mjeru u danom trenutku, ali istodobno gledati dugoročno i na razvoj svoje struke i na razvoj fakulteta.

Otkako je preuzeo vođenje Odsjeka za romanske jezike i književnosti, nastojao je da se uz francuski, kao tada osnovnu romanističku struku (dakako i uz talijanski, koji se tada studirao izvan Odsjeka za romanistiku), pokrene i nastava ostalih glavnih romanskih jezika. Već 1950-ih njegovim zalaganjem bila je privremeno uvedena nastava portugalskoga jezika, 1950-ih i 1960-ih godina sam je na Ekonomskom i na Filozofskom fakultetu predavao španjolski, a početkom 1960-ih bio je obnovljen i lektorat rumunjskoga jezika. Iako je valjalo ispuniti još mnogo nužnih uvjeta za pokretanje službenoga i punog studija tih jezika, mirne savjesti mogli bismo reći da bi se bez dugoročne projekcije i bez dugotrajnoga zalaganja profesora Vinje danas jedva moglo govoriti o studiju tih triju jezika na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Kao osoba s jasnom vizijom, profesor Vinja brinuo se godinama o novačenju potrebnih kadrova i danomice vodio računa o stanju knjižnice za pojedine romanističke struke. Pomno je svoje najbolje studente slao na stipendije na stranim sveučilištima, održavao veze sa svojim bivšim diplomiranim studentima koji su mogli odgovoriti kadrovskim potrebama Odsjeka.

Zbog općega siromaštva i sveopćega nedostatka novca te strogoga deviznog režima 1950-ih i 1960-ih godina, do stranih se knjiga vrlo teško dolazilo, ali je pomnim pripremama upravo u tim godinama bila prikupljena osnovna znanstvena literatura za glavne romanske jezike koja je bila nedostajala. Potkraj 1960-ih naporima profesora Vinje proradila je Katedra za španjolski jezik, na kojoj će se s vremenom organizirati puni studij, 1980-ih počela je raditi Katedra za portugalski jezik, a početkom 2000-ih i Katedra za rumunjski jezik. Vodeći računa o dugoročnim potrebama bavljenja španjolskim, posebice studija hispanistike, uložio je velik napor za izradbu osnovnih priručnika za španjolski jezik. Tako je sam napisao i objavio veliku *Gramatiku španjolskoga jezika* i *Španjolsko-hrvatski rječnik* (ovaj u suradnji u I. izdanju), a oba ta djela ne samo što su omogućila rad prvim studentima hispanistike nego su se uz prilagodbe i dopune do

danas održala u većem broju izdanja. Ne samo kao profesor romanistike nego i kao nastavnik poslijediplomskih studija lingvistike, profesor Vinja vodio je godinama izradbu magistarskih radova i doktorskih disertacija za španjolski, portugalski i rumunjski na našem fakultetu, ili pak u njima sudjelovao.

Nastavljajući i dalje promičući ona istraživanja romanskih jezičnih relikata na našem tlu koja je inaugurirao njegov učitelj Petar Skok, profesor Vinja je tijekom gotovo pola stoljeća uporno, metodom lingvističke geografije, u jadranskim naseljima od Savudrije do Budve, prikupljao pomorsku i ribarsku terminologiju i hrvatske romanizme. Prikupljenu građu znanstveno je obrađivao u mnogobrojnim studijama i člancima, a ona je – gotovo u svojoj sveukupnosti – našla mjesto i u dvama golemim autorovim djelima: *Jadranska fauna. Etimologija i struktura naziva*, Split, I-II, 1986. i *Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu etimologijskomu rječniku*, Zagreb, I. 1998., II. 2003., III. 2004. Što se načina prikupljanja građe tiče, ukupan rad profesora Vojmira Vinje može se smatrati prvim sustavno zamišljenim i u izvedbi dobro organiziranim istraživanjem hrvatskoga jezičnoga prostora prema metodologiji i prema načelima geografske lingvistike. Iako se u tumačenju te građe prof. Vinja služio najmodernijim strukturalnim metodama, metodama moderne semantike i sociolingvistike, ukupna leksička građa zastupljena u njegovim radovima vrlo bi se lako mogla prikazati u obliku karata jezičnog atlasa (s više od 180 sustavno ispitanih punktova). U studijama je proučavao (poglavito na romanizmima u hrvatskim jadranskim govorima) niz jezičnih pojava važnih za opću lingvistiku, kao što je pučka etimologija, jezični kalk (ili doslovni prijevod), problem križanja i hibridnih složenica, motivacija u denominaciji, afektivna denominacija, itd.

Njegovo djelo s više od 1000 stranica *Jadranska fauna. Etimologija i struktura naziva* donosi prvenstveno vlastite autorove rezultate u proučavanju etimologije i značenjske strukture naziva za ribe i druge životinje iz mora. Autor se nije, po tradiciji, zaustavio na glasovnom obliku nazivlja nego je posebnu pozornost obraćao na semantičku motivaciju talasozonima, nastojao je stvoriti metodu analize koja će mu omogućiti proni-

knuti u ono što je poticalo govornike da ribe i druga bića iz mora nazovu na stanovit način, a pritom je srodne pojave i paralele pratio na velikom prostoru izvan Jadrana i izvan Sredozemlja. Tijekom više od tri desetljeća, na više od 170 ispitanih punktova (posljednjih godina taj je broj premašio 180 punktova), profesor Vinja prikupio je više od 7000 različitih naziva za ribe i druge životinje iz mora, ne računajući pritom različite mjesne ili individualne varijante u oblicima naziva. Na tako bogatoj autentičnoj građi autor je proveo produbljenu jezičnu analizu kako bi proniknuo u zakonitosti i konstante u davanju imena životinjama iz mora, kako bi otkrio čimbenike koji utječu na tip imenovanja, a u tim istraživanjima neprestano uspostavlja povratnu spregu između općelingvističke etimološke i semantičke teorije i njezine primjene u analizi konkretne građe sustavno prateći paralele i razlike u nazivlju talasofaune Sredozemlja i drugih svjetskih mora. Upravo metoda analize, temeljena na dubokom poimanju semantičkih zakonitosti, omogućava autoru pronaći pouzdane etimološke karike i ondje gdje je tradicionalni pristup ostajao nemoćan. Za uspješnost takva istraživanja nužno je bilo temeljito poznavanje ne samo ukupnoga mediteranskog kulturnopovijesnoga ambijenta nego i više nego solidan uvid u biologiju i znanstvenu sistematiku, pa djelo osim lingvističke ima i prvorazrednu kulturnu vrijednost.

Iako djelomice temeljeno na istovjetnoj građi s terena kao i *Jadranska fauna*, veliko trosveščano djelo *Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu etimologijskom rječniku* (I. 1998., II. 203., III. 2004.) drugačije je naravi. To je ponajprije dug prema svojemu učitelju profesoru Petru Skoku. Naime, Skokov veliki četverosveščani *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika* jedan je od najbogatijih i najznačajnijih etimoloških repertoara ne samo za hrvatski jezik nego i za jezike jugoistočne Europe i Balkana (slovenski, bošnjački, srpski, makedonski, bugarski, albanski itd.), s posebno bogato obrađenim balkanskim i romanskim elementima, ali je imao svoju posebnu sudbinu. Skok sam nije djelo u svim dimenzijama dovršio, neke su članke dorađivali ili dovršavali, ili unosili i dopisivali, priređivači pa je rječnik vrlo neujednačen, a nije uvijek ni nedvosmisleno naznačeno što je točno Skokov tekst a što se duguje priređivačima. Svoje-

dobno je Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti pozvala lingviste da prema pojedinim područjima i jezicima rade na dopunama i doradbama toga kapitalnoga rječnika. Odazvao se do sada samo akademik Vojmir Vinja koji je temeljito kritički razmotrio ukupnu Skokovu jezičnu građu i etimologijsku obradbu za rječničku građu koja se tiče jadranske obale i otoka. Ondje gdje se sa Skokovim rječnikom potpuno slagao nije ni pisao komentare, ali ga je u mnogim pojedinostima dopunio svojom vlastitom građom koja Skoku nije bila dostupna, mnoga tumačenja iz toga rječnika kritički je revidirao prema najnovijim spoznajama etimoloških istraživanja, a istodobno je pokazao kako se očigledne neprihvatljive etimologije mnogo rjeđe mogu pripisati Skoku – osim naravno onda kada u svoje doba nije imao na raspolaganju dovoljan broj potvrda, – nego komu drugomu. To je dakle svojevrstan etimološki rječnik, koji najvećim dijelom obrađuje hrvatske jadranske romanizme, tako da danas Skokov rječnik zapravo više i ne može zadovoljiti profesionalnog lingvistu bez tih Vinjinih dopuna. Svojem učitelju profesor Vinja odužio se na najbolji mogući način.

Kao zaljubljenik u hrvatski jezik, koji je znao uživati u tekstovima Marina Držića i Marka Marulića, u opisima mora kod Eugena Kumičića i pjesmama suvremenih čakavskih pjesnika, profesor Vinja je svojim romanističkim radom izravno pridonosio boljemu poznavanju naravi hrvatskoga jezika, njegovih stilskih mogućnosti i dijalektalnih grananja. Zato je posve razumljivo što je godine 1967., u povodu objavljivanja Deklaracije, javno stao u obranu toga jezika i prava svakog naroda da sam odabire ime i utvrđuje normu vlastitoga jezika. Pored strogo lingvističkih studija i većeg broja leksikografskih radova (među kojima se ističe posebice monumentalan *Španjolsko-hrvatski rječnik*), prof. Vinja je nastojao što vjernije u hrvatski pretočiti nekoliko klasičnih djela (staro)francuske i drugih romanskih književnosti te srednjovjekovnoga latinskog (*Petnaest bračnih radosti*, 1954; *Kolumbovi brodske dnevni...*, 1955.; Rojasova *Celestina*, 1957., 1984.; *Roman o (liscu) Renardu*, 1961.; *Abelardovi spisi*, 1970.) te prevesti glavne temeljce europske lingvistike, posebice se trudeći stvoriti i u skladu s hrvatskom tradicijom urediti jezikoslovno nazivlje; od lingvističkih preveo je takva ključna djela kao što su Danteovo *O umijeću*

govorenja..., 1998.; *Opća i obrazložbena gramatika iz Port-Royala*, 2000.; Saussureov *Tečaj opće lingvistike*, 2000.; Benvenisteove *Riječi indoeuropskih institucija*, 2005. U prijevodima općenito držao je do vjernosti izvorniku i nalaženja točnih hrvatskih ekvivalenata u nazivlju, odnosno težio je tomu da prijevod po smislu točno odgovara izvorniku. Što se književnih prijevoda tiče, držao je osobito važnim da, osim intelektualnog smisla, i ton prijevoda potpuno odgovara izvorniku, bez uljepšavanja i bez subjektivnih tumačenja. U tom smislu riječi, prijevod *Sabranih djela* Michela de Montaignea, 2007., koji je objavljen nekoliko dana nakon prevoditeljeve smrti, znači jedno od vrhunskih postignuća u hrvatskom prevođenju europskih književnih klasika.

Protječe vrijeme i mi sve više osjećamo prazninu koju je ostavio svojim odlaskom jer je profesor Vojmir Vinja bio jedan od onih profesora Filozofskoga fakulteta koji su cijeli svoj vijek posvetili njegovu rastu, a u njegov razvoj i njegov ugled godinama ulagali najbolji dio sebe. Istodobno je profesor Vinja bdio tijekom četiriju desetljeća nad razvojem Odsjeka za romanistiku, poglavito njegova lingvističkoga dijela, pa se u gotovo svakom pomaku naprijed u sveučilišnoj nastavi romanskih jezika i romanske lingvistike koji se dogodio u drugoj polovici XX. stoljeća izravno ili posredno može prepoznati rukopis profesora Vinje. Kao član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti pokrenuo je „Skokove etimološke dane”, na kojima svake treće godine lingvisti iz Hrvatske i inozemstva koji se bave etimologijom, osobito etimološkim istraživanjima prostora jugoistočne Europe, izlažu svoja dostignuća i razmjenjuju metodološka iskustva, nastavljajući tako Skokovu i Vinjinu brazdu. Uostalom, dugi niz godina ime profesora Vinje, kako u hrvatskoj kulturnoj javnosti tako i u međunarodnoj romanistici, važno je kao prvorazredna legitimacija i Filozofskoga fakulteta i Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Naš profesor Vojmir Vinja, naš šjor Vojo ili, u krugu bliskih suradnika jednostavno Šjor, fizički nas je napustio, ali on i dalje ostaje među nama po ljudskom razumijevanju za svoje suradnike i kolege, po svojem golemom znanstvenom prinosu hrvatskoj lingvistici, po zavidnom broju vrsnih prijevoda kako književnih tako i znanstvenih lingvističkih djela te

po svojoj sveučilišnoj nastavničkoj i organizacijskoj djelatnosti koja i danas ostaje živom i kroz njegove mnogobrojne učenike i sljedbenike. Hvala mu i vječni mu spomen!

POVODOM SMRTI AKADEMIKA VOJMIRA VINJE (1921. – 2007.)

U petak, 15. lipnja 2007. godine umro je Vojmir Vinja, redoviti profesor u miru, akademik HAZU. Moj učitelj. Moj veliki učitelj. Zapravo naš učitelj (ostavio nas je, hvala Bogu, dosta iza sebe). Prvi sam put za nj čuo kao student u Zadru (usput, bio sam predstavnik studenata talijanistike u Znanstveno nastavnom vijeću Filozofskog fakulteta) iz usta, danas pokojne, prof. Vere Gerensdorfer koja ga je stalno predlagala u sva moguća povjerenstva koja su se ticala romanistike i svi su te njene prijedloge jednodušno prihvaćali pa sam se ja u svojoj, tada mladoj, dugokosoj rockerskoj glavi pitao „koji je to genijalac?”. Kad sam ga prvi put vidio, u Dubrovniku 1982. godine na poslijediplomskom studiju romanistike koji sam upisao točno na svoj rođendan 18. siječnja a koji je on vodio (vodio je zapravo cijeli studij lingvistike), bio je dakako sasvim drukčiji od slike stvorene u spomenutoj rockerskoj glavi. Nekako sam mu odmah bio simpatičan – nemam pojma zašto jer to svakako nije prvi dojam koji izazovem u ljudima. Bio sam jedini student u skupini kojemu je govorio Ti (čime sam se silno ponosio i pravio se važan) i ta njegova simpatija prema meni bila je toliko očita da su me kolege s Lingvistike uvijek slali k njemu, voditelju, da ishodim kakvu promjenu satnice, izlet i sl. Sada, dok uz njegovu smrt razmišljam o tim danima, nije mi nikako jasno što je on to vidio u meni toga siječnja 1982. godine; žao mi je što ga to nikada nisam pitao. A bilo je bezbroj prilika jer od tada pa sve do njegove smrti (zadnji sam put s njim razgovarao nekoliko dana prije njegova zadnjeg odlaska u bolnicu) bili smo u stalnim kontaktima, dakako ne samo stručnim. Kad sam upisao lingvistiku u Dubrovniku mislio sam da ću se baviti neurolingvistikom i

filozofijom jezika, a onda sam upoznao Profesora i zaljubio se u etimologiju, dijalektologiju, povijest jezika, dakako sve to smješteno u jadransko i romanističko okružje. Danas mogu s punom odgovornošću reći da je bio veliki učitelj, znao nas je zapravo naučiti kako da učimo, kako da budemo precizni, strogi u prosudbama, oprezni i nadasve skromni uz sve to. Bio mi je mentorom i za magistarski i za doktorski rad. Njemu dugujem i sveučilišnu karijeru (kolege iz Pule su ga bili zamolili da im preporuči koga, pa je on mene zvao i pitao bih li otišao raditi u Pulu i – evo me tu gdje jesam), a prije svega dugujem mu zahvalnost za veliki dio znanja iz lingvistike koje sam tijekom godina stekao.

Imao sam priliku recenzirati neke njegove članke za razna uredništva časopisa gdje je objavljivao i u tim sam se prigodama osjećao jako glupo, naime jako glupo mi je izgledalo kad bih napisao kako je Vinja nešto dobro uočio, kako je metoda kojom se služi izuzetno dobra, kako je sve sustavno dobro posloženo i da predlažem izdavaču da članak objavi kao izvorni znanstveni rad – pa tko sam ja da govorim o velikom Vinji, da odlučujem o njegovim člancima. Jer uvijek sam ga tako doživljavao, kao nedostižnu veličinu kojoj težim, što zapravo i nije samo neki subjektivni doživljaj, nego puka realnost. Često je govorio o svojim učiteljima, posebice o Skoku, o širini njegovih interesa, govorio je kako su njegovi (Vinjini) interesi puno suženiji („Skok se je bavio cijelim Balkanom, od rumunjskoga do albanskoga, bio je romanist a napisao je hrvatski etimologijski rječnik..., a ja sam sve to suzio na Jadran” – to je izjavio u Puli na Filozofskom fakultetu na predstavljanju *Jadranskih etimologija* koje smo mu predstavili ja i dr. Vlado Skračić; usput, tada je izjavio i da je kao svaki profesor presretan kad ga njegovi učenici „dostignu i nadmaše” skrećući pogled prema meni i Vladi čija su se lica ozarila na te riječi premda nam je bilo sasvim jasno, kao uostalom i svima u dvorani, da je riječ o komplimentu. Što bismo tek mi njegovi učenici (smijem li reći sljedbenici?) mogli reći? Ja sam se na primjer ograničio na Istru, danas gotovo isključivo na istrorumunjske govore (jezik kojim govori još dvjestotinjak ljudi u desetak sela), spomenuti Vlado Skračić pak na srednjodalmatinske otoke itd. itd.

Vojmir je Vinja veliki znanstvenik, u svjetskim razmjerima. Hrvatskom je jezikoslovlju, kao i njegov učitelj Petar Skok, podario kapitalna djela. Dugo je živio (86 godina!). Imao je sreću da je do samoga kraja, barem što se mozga tiče, bio kao u najboljim danima pa je u svom (danas znamo) zadnjem dijelu života, koji je posvetio prevodenju (prevodio je izuzetno uspješno i prije) dao hrvatskoj znanstvenoj i kulturnoj javnosti, po riječima urednika akademika Augusta Kovačeca (koji je svakako i te kako kompetentan za takve prosudbe), maestralan prijevod Mointagnovih eseja. Na žalost nije dočekao da knjiga izađe iz tiska. Ipak, moglo bi se reći da je V. Vinja u potpunosti zaokružio svoj znanstveni put, praktično mu ništa nije ostalo na stolu (iz razgovora znam da nakon spomenutih eseja nije ništa više planirao ozbiljnije raditi). Istini za volju i da je kojim slučajem umro nakon *Jadranske faune*, njegova veličina i značaj za hrvatsko i svjetsko jezikoslovlje ne bi bio bitno manji. A poslije smo dobili još i *Jadranske etimologije* i nekoliko za hrvatsku kulturnu i znanstvenu javnost bitnih prijevoda (da ne spominjem članke). Doduše, malo smo toga o njegovim radovima rekli u ovom nekrologu, ali oni svakako zaslužuju jednu sustavnu obradbu u nekom malo kasnijem vremenu od autorove smrti, da se, pored ostaloga, onim malobrojnim, prije svega poslijediplomskim, studentima koji se po našim sveučilištima posvećuju dijakronijskim istraživanjima i kojima V. Vinja ne će biti redoviti profesor u miru i akademik HAZU, nego jednostavno vinja, opća imenica pisana malim slovom, olakša snalaženje kroz zaista impozantan opus neumornoga znanstvenika. Kaže se da čovjek živi sve dok je u nečijem sjećanju. A ljudi kao što je bio Profesor nastavljaju život i nakon smrti onih koji ga se sjećaju, na sniježnobijelom papiru, ispod crte uglavnom, u citatima! A njih će (citata), posve sam siguran, još uvijek biti i dugo dugo nakon što i svi mi prijeđemo granicu koju je naš profesor nedavno prestupio.

Veliki su ljudi skromni. I prof. je Vinja zacijelo bio takav, i skroman i velik. Sve do posljednjih trenutaka, i neposredno nakon njih. Htio je naimed da ga isprati samo najuži krug ljudi, obitelj i prijatelji. Dok sam gledao kako ga nekakva automatska hidraulika spušta s razine popločana tla u skrivene podzemne prostore zagrebačkog krematorija, palo mi je na pamet

je li i on zurio u Skokovu raku (puno mi je pričao o Skoku, ali nikada o njegovom sprovodu, i to sam ga možda bio trebao pitati) i bio tužan kao i ja dok sam zurio u njegovu, jesu li mu mozgom hujale iste ili barem slične misli? Bilo kako bilo, otišao je, ostavio nas je da sami nastavimo započeta i planirana istraživanja bez njegova u zadnje vrijeme (desetak, petnaestak godina) uglavnom zadovoljna klimanja glavom i odobravanja, da nalazimo nove recenzente za svoje knjige, a na nama je da ga zadržimo u sjećanjima i da ga presađujemo u uspomene naših učenika kao što je on to činio sa Skokom i Barićem, pa mi se ponekad učini kao da sam obojicu i osobno poznavao.

U POVODU PRVE OBLJETNICE SMRTI AKADEMIKA VOJMIRA VINJE (2007. – 2008.)

Više sam puta tijekom protekle godine, razmišljajući o Profesoru u različitim okolnostima koje bi me podsjetile na naše druženje i prijateljstvo, pokušao naći odgovor na banalna ljudska pitanja o smislu ovoga i onoga. Iako je Profesor bio teško bolestan i u dobi kada se konačna rješenja mogu očekivati, našao sam se zatečen na vijest o njegovoj smrti, kao što smo uvijek zatečeni i nespremni u takvim trenucima. Da nespremnost bude potpuna, dogodilo se to upravo na mjestu, u jednoj kornatskoj uvali, ispod jednog kornatskog bora, ispod kojega su se uvijek događale samo lijepe stvari: lešo riba, lula poslije ručka, ugodni razgovori... Danas, godinu dana nakon smrti, pokušavajući napraviti saldo našega druženja, pitam se prije svega: možemo li se nositi s ostavštinom koju nam je namro Profesor i kako će hrvatska romanistika i jadranski jezikoslovni krajobraz izgledati u godinama koje dolaze?

Već sam u nekoliko navrata javno pisao o Profesoru i svaki put mi se učinilo da o tome više ne želim govoriti. Pritisnut i sam teškim osobnim iskustvom, izgradio sam sustav zaštite, neku vrstu sanitarnog kordona, koji me čuva od teških misli, pa i od dragih uspomena koje mi, sada kada je sve iza nas, također teško padaju. To tim više što se lista gubitaka – da tako kažem – iz dana u dan produžuje. No, unatoč svemu, ovu priliku ne želim propustiti. Ne toliko zbog ovog svetog mjesta i njegovih stanara, koliko zbog onih koji dolaze i koji možda nedovoljno znaju o intelektualnom i humanističkom profilu akademika Vinje. Bio sam njegov prijatelj tijekom četrdeset godina i takvoj obvezi ne mogu uteći.

Vojmir Vinja je rođen 1921. kao posljednje dijete u mnogobrojnoj korčulanskoj činovničkoj obitelji. Srednjoškolsku naobrazbu stekao je u

šibenskoj gimnaziji koju su tada zajedno s njime pohađali još mnogi ugledni Hrvati, a studij romanistike završio je na Sveučilištu u Zagrebu, u seminaru Petra Skoka, utemeljitelja hrvatske romanistike. Postao je Skokovim asistentom i nasljednikom na istoj Katedri nakon njegove smrti, pa sve do odlaska u mirovinu, 1986.

Nakon rata koji je proveo u antifašističkom taboru, i nakon što su se pobjednici počeli ponašati kao i njihovi prethodnici, i općenito - barem u našim krajevima – kao svi političari na vlasti, odbacio je diplomatsku karijeru i započeo sveučilišnu, za koju je, pokazalo se kasnije, imao mnogo više smisla. Korčulansko, jadransko i mediteransko podrijetlo i okruženje, ljubav prema romanskom svijetu i jezicima, iskrena vjera da u znanosti ne postoji nacionalno i političko predodređenje, da ne postoje veliki i mali jezici i narodi, bile su dominante oko kojih se kasnije pleo Profesorov život i djelo. Isto tako, Vinja je bio uvjeren da na jadranskim obalama, na moru i otocima počiva skriveno blago koje treba što hitnije iskopati i sačuvati od propadanja, ili čak nestanka, te ga predstaviti znanstvenoj javnosti, kako domaćoj tako i svjetskoj. On je na tim temeljima uspio očuvati stečene pozicije hrvatske romanistike u svjetskim krugovima, formirajući uz ostalo generacije romanista i mediteranista od kojih su neki i ovdje nazočni. Tu su – da tako kažem – i njegovi znanstveni unuci, nova generacija romanista.

Profesor nije bio za mene samo znanstvena institucija, učenjak čije ime trajnom upotrebom (a ta se ipak ne će moći izbjeći) dobiva među istraživačima apelativnu vrijednost. Mi smo se doduše upoznali u romanističkom ambijentu njegova kabineta i omišaljškog ljetnog seminara, ali, pokazalo se, da to nije bilo od odlučujuće važnosti za naše prijateljstvo, za naš - da tako kažem – zajednički put. Budući da će o znanstvenoj ostavštini akademika Vinje pertinentnije od mene govoriti drugi, dopustio bih sebi, iako se to može učiniti nepriličnim na ovom mjestu i u ovoj prilici, nekoliko riječi o tom putu. Bio sam privilegirani i na neki način izabran, iako se od početka vidjelo da moji znanstveni dometi ne će biti na razini Učiteljevih. No, time se nisam opterećivao! Odmah sam odredio svoje mjesto u tom odnosu. Držao sam se i danas se držim onoga što nam je zajedničko i u čemu

smo ravnopravni. A to što nam je bilo zajedničko nisu bili samo more i Mediteran! Odlučujuće su bile trajne vrijednosti: odnos prema znanstvenoj i svakoj drugoj istini, pa i onda kada je to bila neugodno; odnos prema slabijima općenito i prema mlađim znanstvenicima; humanizam, jezični i svaki drugi; ustrajnost i strogost u postupcima; solidarnost sa slabijima i spremnost na pomoć u svim situacijama, a takvih nažalost, u našim životima, nije nedostajalo! Ljubav prema svemu što je dobro i lijepo. U tom dijelu se savršeno slagao s mojom pokojnom majkom! Njihovo prijateljstvo možda više govori o humanističkom i karakternom profilu Profesora nego sve što će ovdje biti izrečeno. A ona je jedva znala pisati! Međutim, razumjeli su se savršeno, uvažavali do obožavanja!

Ne znam je li u početku Profesor imao kakva očekivanja u vezi s mojom romanističkom karijerom. Mislim da nije. U razgovorima o teškim romanističkim dilemama uglavnom sam šutio. Njegova procjena da ne pripadam ozbiljnom romanističkom krugu njegovih nasljednika bila je potpuno točna i on me je, rekao bih vidovito, usmjerio prema nečemu što nisam ni sam vjerovao da će predstavljati moj znanstveni interes – prema onomastici. Budući da je izvrsno poznao okruženje u kojemu sam odrastao i prostor za koji sam emocionalno vezan, očito je skrojio plan koji je samo on znao. Utješna argumentacija je otprilike bila: ostavimo mi francuski Francuzima, njih je ionako dovoljno da se time bave... Okrenimo se našoj baštini, jer se njome nitko ne će baviti ako to mi ne učinimo...

Čini se da se nije potpuno prevario u procjeni. Danas se njegov konspirativni onomastički pokušaj ostvaruje. Osnovali smo *Centar za jadransku onomastičku istraživanja* pri Sveučilištu, koji djeluje u vlastitom prostoru, zaposlili mlade i ambiciozne asistente i novake, objavili monografije o otocima Pašmanu i Ugljanu, a u pripremi su nove. Doživio je Profesor objavljivanje prve od njih i bio vrlo zadovoljan. No, to nije sve. Više je suradnika na projektu pokazalo zavidni interes za romanske studije. A moglo bi se reći da su ostvareni i značajni rezultati. Obranjen je jedan doktorat iz dalmatskog i to upravo na ihtiološkom materijalu, jedna knjiga iz povijesti iberoromanskih jezika... Utemeljen je diplomski znanstveni studij iz romanistike i ove će se godine na njega upisati prvi studenti. Kako se

čini, najave su dobre. Profesorovim bi se naslijedom u stanovitom smislu trebalo smatrati i osnivanje Odsjeka za iberoromanske studije na Sveučilištu u Zadru. Ove se godine upisuje druga generacija studenata. Unutar španjolskog kao temeljnog studija, osigurani su lektorati iz katalonskoga, galješkog i portugalskog. Osobito se intenzivno radi na katalonskom gdje je u izradi prvi katalonsko-hrvatski rječnik.

Stvari su dakle od samoga početka krenule tijekom koji nije mijenjao smjer do posljednjeg dana Profesorova života, a nadamo se da će tako i ostati. Znamo mi da on s visina budno prati našu onomastičku i romaniističku plovidbu. Sada je zapovjedništvo nad brodom, i mimo naše volje, prešlo u naše ruke. Odgovornost smo počeli preuzimati još za života kapetana. Njegovim dobrim postupcima i zalaganjem uvedeni su u posadu novi, mladi i ambiciozni mornari. Ruta, akvatorij i način plovidbe odavno se znaju...

Svima je znano, a ovdje je već istaknuto, da je profesor Vinja, svoj jezikoslovni imperativ usmjerio prema onome što je romansko, duhovno i lingvističko, preživjelo na hrvatskom tlu, osobito na obali i otocima. Sami naslovi njegovih kapitalnih djela o tome dovoljno govore. Unutar te – da tako kažem – magistralne linije znanstvene plovidbe, postojale su i druge paralelne rute. Jedna od njih je svakako bila pitanje romanske ostavštine u čakavskom i posredno u hrvatskom standardnom jeziku. Osobito ga je okupiralo ovo pitanje. Moram reći bez oklijevanja, i s rizikom da počinim pogrešku u njegovo ime, da on s odnosom jezikoslovaca prema toj ostavštini nije nikako bio zadovoljan, osobito kroatista i leksikografa. Intelektualna i stručna pozicija profesora Vinje, usudio bih se reći, njegov *credo*, bila je da romanska jezična ostavština – koja se kod mnogih potpuno krivo poistovjećivala ili danas poistovjećuje s talijanskom – čini integralni dio hrvatske jezične baštine. Ako nije njezin najbolji dio, a onda barem isto tako vrijedan kao što je to turski ili germanski, koji su uvijek u hrvatskoj leksikografiji imali povoljniji tretman od romanskoga. Dovoljno je otvoriti rječnike suvremenoga hrvatskoga jezika pa da se u to uvjerimo. Istina, vjerovao je da će se to pitanje riješiti dolaskom mladih snaga neopterećenih poviješću hrvatsko-talijanskih odnosa. One će, nadao se, taj neugodan

stav neutralizirati i negativne posljedice koje su iz njega proizašle, ublažiti. Je li proces u tijeku?

Veliki imaju privilegij da ih zaborav sporije nagriza od ostalih smrtnika. Akademik Vojmir Vinja, kojega ne mogu zvati – ispričavam se akademikima – doli profesorom, još će dugo živjeti s nama: u Akademiji, u *Centru za jadranska onomastička istraživanja*, na Odjelu za francuske i iberoromanske studije... I na provi od gajete, na lavarskom mulu, u hladu, ispred zdjele brudeta....

Profesore, ostanite velikodušni! Pripremite i za nas neki bor na nebeskoj adresi!

BIBLIOGRAFIJA RADOVA
AKADEMIKA VOJMIRA VINJE

1946.

Elemento neolatino nel lessico delle opere di Marco Marulić (rkp. HDA),
Zagreb 1946, str. 25.

1947.

Marie de France et son lai du Bisclavret (rkp. HDA), Zagreb 1947., str. 29.

1950.

Romanski elementi u govorima i toponomastici otoka Korčule (doktorska
disertacija u rkp. HDA), Zagreb 1950.

„Josip Jernej: Talijanska gramatika, I dio, Zagreb, NZH, 1950; Ivana Batušić:
Eléments de grammaire française, Zagreb, NZH, 1950” (prikazi),
Sveučilišni list a. 1, br. 16–17, Zagreb, str. 8.

1951.

O jeziku i stilu Rabelaisovu i o novom prijevodu Gargantue i Pantagruela,
Republika a. VII, br. 2, Zagreb 1951., 184–193.

„Calque linguistique” u hrvatskom jeziku Marka Marulića, *Zbornik radova
Filozofskoga fakulteta* I, Zagreb 1951., 547–566.

1954.

Voltaireova prepiska - u engleskom izdanju, *Krugovi* br. 1, Zagreb 1954, 66–
69.

Petnaest bračnih radosti (Les XV joyes de mariage) [prijevod s starofrancuskoga],
Zagreb, Zora 1954., 129 str.

Prethodni izvještaj o utvrđivanju i bilježenju romanskih elemenata u govorima i
toponomastici otoka Korčule, *Ljetopis JAZU* 59, Zagreb 1954., 197–199.

Čitanka iz svjetske književnosti za više razrede srednjih škola (urednik Ivo Frangeš),
Zagreb, Školska knjiga 1954. (Francuska i španjolska literatura).

O nekim oblicima romansko-slavenskog jezičnog miješanja: križanja ~ hibridne
složenice ~ hibridne složenice tautološkog tipa, *Zbornik radova Filozofskoga
fakulteta* II, Zagreb 1954., 199–208.

1955.

Napomene uz nekoliko dosad nepotvrđenih starogrčkih elemenata u jadranskom ihtiološkom nazivlju, *Živa Antika* 5, Skopje 1955., 119–126.

Kolumbo i Novi svijet, Brodski dnevnik, izvještaji i svjedočanstva očevidaca (izabrao, priredio, bilješkama popratio i sa španjolskih i talijanskih izvornika preveo V. V.) Kultura – Zagreb 1955., 426 str.

Neke etimologičke i semantičke bilješke, *Zbornik radova Filozofskoga fakulteta* III, Zagreb, 1955., 142–152.

1956.

En marge d'un livre de Skok. Les noms adriatiques de *Oblata melanura* C.V. et de *Seriola dumerilii* Risso, *Annales de l'Institut Français de Zagreb* 4–5, Zagreb 1956., 3–22.

Etymologie populaire comme déformatrice des noms grecs et latins dans la nomenclature ichtyologique de l'Adriatique orientale, *Godišnjak Balkanološkog instituta* I, Sarajevo 1956., 33–54.

Jedan neuspjao rad (prikaz A. Palombi & M. Santarelli, Gli animali commestibili dei mari d'Italia), *Morsko ribarstvo* a. VIII, br. 11, Rijeka 1956., 382–383.

Les noms de l' „oursin„ en Dalmatie, *Revue des Etudes Slaves*, XXXIII, Paris 1956., 110–111.

1957.

U povodu jednog 'ispravka' i 'ispravljanja' naših imena riba, *Morsko ribarstvo* a. IX, br. 6, Rijeka 1957., 170.

Otkud našem narodu imena riba i kako ih on usvaja i prilagođuje, *Morsko ribarstvo* a. IX, br. 9, Rijeka 1957., 248–250.

Procédés affectifs dans la dénomination d'une coquette de mer (*Coris julis* L.), *Studia Romanica Zagradiensia* br. 3, Zagreb 1957., 45–58.

Alcuni tipi di incroci linguistici neolatino-slavi, *Studia Romanica Zagradiensia* br. 3, Zagreb, 1957., 31–44.

Kako naš narod prima i prilagođuje strana imena riba, *Morsko ribarstvo* a. IX, br. 10, Rijeka 1957., 270–272.

Contributions dalmates au Romanisches Etymologisches Wörterbuch de W. Meyer-Lübke, Revue de linguistique Romane, Tome XXI, Paris – Strasbourg 1957., 249–269.

Fernando de Rojas, Celestina ili tragikomedija o Kalistu i Melibeji (sa španjolskog izvornika iz. g. 1499. preveo i bilješkama popratio V. V.), Zora, Zagreb 1957., 301 str.

1958.

Starofrancuski opis Pule i Dubrovnika iz g. 1395 (Bibl. Nat. Ms. français 15217), *Zbornik Instituta za historijske nauke u Zadru II*, Zadar 1958., 89–100.

1959.

Starofrancuski jezik i književnost (842-1350) (scripta), Komisija za udžbenike i skripta, IV Zagreb 1959., 423 str.

La préparation des catalogues des noms de poissons et la méthode de la géographie linguistique:

a) *Proceedings of the General Fisheries Council for the Mediterranean – Conseil general des pêches pour la méditerranée* (Débats et documents techniques, n° 5), FAO, Rome 1959., 403–407.

b) *Bollettino dell'Atlante Linguistico Mediterraneo*, n° 1, Venezia 1959., 153–161.

Nouvelles contributions dalmates au Romanisches Etymologisches Wörterbuch de W. Meyer-Lübke, *Studia Romanica et Anglica Zagradiensia* 7, Zagreb 1959., 17–34.

1960.

Esquisse d'une liste yougoslaves des noms de poissons établie d'après les enquêtes effectuées pour l'atlas de la faune marine de l'Adriatique orientale, *VIth Congress of the General Fisheries Council for the Mediterranean*, Rome 1960.

Notes ichtyonymiques dalmates, *Studia Romanica et Anglica Zagradiensia* 9-10, Zagreb 1960., 149–161.

Dubinski ribolov. Historijsko-pravna, ribarstveno-politička i ekonomska građa. Priredio za štampu Bernard Stulli. [Ricardo d'Erco, Storia delle coccie e tartane nell'Adriatico dei tempi più remoti fino a 1860, preveo s talijansko-ga i bilješkama popratio V. V.], *Prinosi proučavanju ekonomike ribarstva i ribarskog prava*, knj. 3, Jadranski institut JAZU, Zagreb, 152 str.

Starofrancuski jezik i književnost (842-1350) (scripta)², Komisija za udžbenike i skripta Sveučilišta u Zagrebu 1960., III, 604 str.

Jezično podrijetlo naših imena riba. Popis najznačajnijih ribljih vrsta istočnog Jadrana za koje postoje narodna imena, *Pomorska enciklopedija* VI, Zagreb 1960., 577–580.

1961.

Scr. *lujpa*, albanais *lojbë*. Contributions adriatiques à l'identification de *Alopex* des Anciens, *Godišnjak Balkanološkog instituta* II, Sarajevo 1961., 123–128.

Roman o Renardu (Le Roman de Renard), (izabrao i sa starofrancuskih izvora preveo V. V.), Zora, Zagreb 1962., 219 str.

1962.

L'Italia meridionale comme centro d'irradiazione degli elementi greci nei dialetti serbo-croati della Dalmazia, *Studi in onore di Ettore Lo Gatto e Giovanni Maver*, G. C. Sansoni, Firenze 1962., 685–692.

1963.

Ferdinand de Saussure: 'Kurs opće lingvistike' i sociološka škola, *Suvremena lingvistika* 2, Zagreb 1963., 3–25.

La fortune du lat. CLUPEA. Champs morpho-sémantiques d'un nom adriatique de l'alose, *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia* 15-16, Zagreb 1963., 41–48.

1964.

Starofrancuski jezik i književnost (842.–1350.), Komisija za udžbenike i skripta Sveučilišta u Zagrebu, II + 463 str.

1965.

Gramatika španjolskog jezika s osnovama španjolsko-francusko-talijanskog uspoređenja, 2. izd., Školska knjiga, Zagreb 1965., VIII, 436 str.

1966.

Élément grec dans la phytonymie de l'aire dalmate, *Godišnjak Balkanološkog instituta* IV, knj. 2, Sarajevo 1966., 93–102.

Les noms des Ménidés. Essai d'étymologie globale, *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia* 21-22, Zagreb 1966., 3–38.

1967.

Le grec et le dalmate, *Zeitschrift für Balkanologie* Jhrg. 5, H. 2, Wiesbaden 1967., 203–223.

Tautološki rezultati jezičnih dodira, *Suvremena lingvistika* 4, Zagreb 1967., 94–105.

Notes étymologiques dalmates en marge au REW³: IIIe série, (+ Index), *Studia Romanica et Anglica Zagradiensia* 23, Zagreb 1967., 119–135.

1968.

Analyse du contenu des ichtyonimes: les noms de „Labrax” lupus et de „Chrysophrys aurata”, *Studia Romanica et Anglica Zagradiensia* 25–26, Zagreb 1968., 5–22.

1970.

Le roman de Dalmatie, intermédiaire des éléments grecs dans l'ichtyonymie yougoslave, *Bollettino dell'Atlante Linguistico Mediterraneo* 10-12, Venezia 1968.-1970., 77–84.

Kako čitati Valéryja? Etimološka konotacija u poetskom jeziku Paul Valéryja, *Književna smotra* a. II, br. 3, Zagreb 1970., 61–67.

Petar Abelard: Povijest Nevolja, Etika (preveo Veljko Gortan), *Pisma Abelarda i Heloize* (Preveo Vojmir Vinja), Naprijed, Zagreb 1970., 123–251.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova A, redakcija V. V.], Paris – Mouton – La Haye 1970.

1971.

Le lat. *BABA et ses continuateurs dans l'ichtyonymie croate, *Studia Romanica et Anglica Zagradiensia* 29-32, Zagreb 1970.-1971., 93–98.

Španjolsko-hrvatskosrpski rječnik s osnovama španjolske gramatike i španjolskog trgovačkog dopisivanja [u suradnji s Ratiborom Musanićem], Školska knjiga, Zagreb 1971., XV + 1131 str.

Langenscheidtov univerzalni rječnik. Francusko-hrvatski, hrvatsko-francuski, Mladost, Zagreb 1970., 566 str.

1972.

Raymond Queneau: jezik – igra – matematika – književnost, *Književna smotra* a. IV, br. 11, Zagreb 1972., 61–69.

Langenscheidtov univerzalni španjolsko-hrvatski, hrvatsko-španjolski [u suradnji s Rudolfom Kožljanom], Mladost, Zagreb 1972., VI + 527 str.

Langenscheidtov džepni rječnik. Dio I: francusko-hrvatski rječnik [redakcija V. V.], Mladost, Zagreb 1972., XI + 549 str.

Petnaest bračnih radosti (Starofrancuska satira od nepoznatog pisca s kraja srednjeg vijeka) i *Eustache D'Amiens: Mesar iz Abbevillea* (sa starofrancuskog preveo V. V.), Biblioteka 'Venus', Zora, Zagreb 1972., 184 str.

Prikaz:

Veselko Tenžera, *Vjesnik* (Tragom bestselera) 2.2.1973.

Starofrancuski jezik i književnost (842.–1350.), (scripta – reprint), Komisija za udžbenike i skripta Sveučilišta u Zagrebu, II + 463 str.

Nouveau Glossaire Nautique d' Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova B, redakcija V. V.], Paris – Mouton – La Haye 1972.

1973.

L'ichtyonymie ragusaine et la Méditerranée, *Bollettino dell'Atlante Linguistico Mediterraneo*, 13-15, Venezia 1971.-1973., 49–55.

Romanica et Dalmatica dans le premier dictionnaire étymologique croate ou serbe. A l'occasion de la publication du Ier volume de l'ERHSJ de Petar Skok, *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia* 33-36, Zagreb 1972.-1973., 547–571.

Henri Meschonnic u traženju definicije i predmeta poetike, *Književna smotra* a. V, br. 15, Zagreb 1973., 23–28.

1974.

Romanica et Dalmatica dans le premier dictionnaire étymologique croate ou serbe (II-III), *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia* 37, Zagreb 1974., 149–185.

Gramatika španjolskoga jezika. S osnovama španjolsko-francusko-talijanskog usporedjenja, 3. izd., Školska knjiga, Zagreb 1974., VIII + 469 str.

1975.

De l'importance de la connaissance du référent dans la recherche étymologique: les noms de l'Orthagoriscus mola, *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia* 39, Zagreb 1975., 7–26.

„Dante Alighieri, Nauk o pučkom jeziku” (De vulgari eloquentia) [prijevod s latinskoga, komentar i bilješke V. V.], *Forum* a. XIV, t. XXIX, br. 3, Zagreb 1975., 289–358.

1976.

„O umijeću govorenja na pučkom jeziku” (De vulgari eloquentia) [prijevod s latinskoga, komentar i bilješke V. V.], in: *Dante Alighieri, Djela I* (urednik Frano Ćale), Liber – Matica hrvatska, Zagreb 1976., 682–707.

Les noms adriatiques des poissons bruyants (Triglidae et Pagellus mormyrus), *Annales de l'Institut Français de Zagreb*, 3e série, n° 2, Zagreb 1976., 151–169.

Poissons serpentiformes: noms panméditerranéens - noms à aire réduite, *Studia Romanica et Anglica Zagrabienisia* 41-42, Zagreb 1976., 195–226.

1977.

Struktura i etimologija jadranskih naziva za riblje parove 'trilja' ~ 'barbun' i 'skuša' ~ 'lokarda', *Čakavska rič* VII, 2, Split 1977., 5–45.

Le sème „adhésif, collant” et son exploitation en ichtyonymie (Petromyzonidae – Echeineididae – Gobiesocidae), *Studia Romanica et Anglica Zagrabienisia* 43, Zagreb 1977., 13–34.

1978.

Essai d'une approche structurale et étymologique des noms de Céphalopodes, *Studia Romanica et Anglica Zagrabienisia* vol. XXIII, Zagreb 1978., 303–335.

Antroponimi u ihtionimiji, *Onomastica Jugoslavica* 7, Zagreb 1978., 3–25.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova C, redakcija V. V.], Paris – Mouton – La Haye 1978.

1979.

Langenscheidtov univerzalni rječnik. Španjolsko-hrvatskosrpski. Hrvatskosrpsko-španjolski [u suradnji s Rudolfom Kožljanom], Mladost, Zagreb 1979., VI + 527 str.

Hrvatska imena za divlju ribu (*Chondroichthyes*) u mediteranskom prostoru i vremenu, *Rad JAZU* knj. 376, Zagreb 1979., 217–276.

1980.

Gramatika španjolskog jezika s osnovama španjolsko-francusko-talijanskog uspoređenja, 4. izd., Školska knjiga, Zagreb, VIII + 469.

1981.

Langenscheidtov džepni rječnik. Dio II: hrvatsko-francuski rječnik [redakcija V. V.], Mladost, Zagreb 1981., X + 522 str.

Petar Skok (1881 - 1956), *Studia Romanica et Anglica Zagrabienisia* vol. XXVI, Zagreb 1981., 3–8.

En répondant à un appel du Maître: Les noms adriatiques et méditerranéens des Carangidés, *Studia Romanica et Anglica Zagrabienisia* vol. XXVI, Zagreb 1981., 9–55.

Concordances dans l'expression des traits sémiques pour les espèces du genre *Mugil*, *Scritti linguistici in onore di Giovan Battista Pellegrini*, II, Pisa 1981., 905–920.

Semantičke strukture naziva za ribe iz obitelji Labridae, *Rad JAZU*, knj. 388, Zagreb 1981., 337–392.

1982.

Francuska književnost srednjega vijeka do početka stogodišnjeg rata, *Povijest svjetske književnosti*, knj. 3, Liber – Mladost, Zagreb 1982., 7–70.

1983.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova D – E, redakcija V. V.], Éditions du CNRS, Paris 1983.
Langenscheidtov univerzalni rječnik. Španjolsko-hrvatskosrpski. Hrvatskosrpsko-španjolski [u suradnji s Rudolfom Kožljanom], Mladost, Zagreb, VI + 527 str. [reprint]

1984.

Fernando de Rojas: Celestina ili tragikomedija o Kalistu i Melibeji [prijevod i bilješke V. V.], Logos, Split 1984., 312 str.

1985.

Etimološki prilozi čakavskoj aloglotiji I, *Čakavska rič* 13, 1, Split 1985., 57–78.
Etimološki prilozi čakavskoj aloglotiji II, *Čakavska rič* 13, 2, Split 1985., 3–14.
Kirnja – un ichtyonyme typiquement dalmate, *Zbornik u čast Petru Skoku o stotoj obljetnici rođenja (1881–1956)*, JAZU, Zagreb 1985., 527–538.
Autour des Statuta Polæ a. 1431: quelques remarques et réinterprétations, *Linguistica* XXV, Ljubljana 1985, 53–70.
Španjolsko-hrvatski ili srpski rječnik. S osnovama španjolske gramatike i španjolskog trgovačkog dopisivanja. [Prema Vinja – Musanićevu „Španjolsko-hrvatsko ili srpskom rječniku”, drugo, ispravljeno i znatno prošireno izdanje izradio V. V.], 2. izd., Školska knjiga, XX + 1287 str.
Gramatika španjolskog jezika s osnovama španjolsko-francusko-talijanskog uspoređenja, 5. izd., Školska knjiga, Zagreb, VIII + 470 str.

1986.

Hibridni rezultati jezičnih dodira, *Filologija* 14, Zagreb 1986, 419–432.
Jadranska fauna. Etimologija i struktura naziva, knj. I i II, JAZU – Logos, Zagreb – Split 1986, 504 + 558 str.

Recenzije:

S. Gaberc, *Primorski dnevnik* 23.7.1986., br. 1772, Trieste -Trst, 9.

- E. Havlová, *Slavia*, Časopis pro slovanskou filologii, ročník 63, Praha 1994., 82–84. A. Kovačec, *Strani jezici* 17, 1, Zagreb 1988., 25–33.
- V. Mirković, *Nedjeljna Dalmacija* 10.8.1986., Split, 28–29.
- Ž. Muljačić, *Romanisches Jahrbuch*, Band 38, Walter de Gruyter - Berlin - New York 1987., 199–202.
- G. B. Pellegrini, *Studi Medievali*, 3^e Serie, XXVIII, II, Centro italiano di studi sull'alto Medioevo, Spoleto 1987., 1057–1059.
- A. M. Raffo, *Europa Orientalis* VI, Roma 1987., 411–414.
- A. M. Raffo, *Le lingue del mondo* a. 52, br. 3–4, 1987., 92–93.
- Z. Števcic, *Period biol*, vol. 88, br. 4, Zagreb 1986., 345.
- P. Tekavčić, *Linguistica* XXVII, Ljubljana 1987., 167–174.
- P. Tekavčić, *Vijesti JAZU*, a. VIII, br. 18, Zagreb 1987., 17–18.
- S. Žepić, *Naša knjiga* 21–22, Zagreb (listopad) 1986., 73.
- Š. Županović, *Morsko ribarstvo* br. 3, Rijeka 1986., 116–117.
- Š. Županović, *Slobodna Dalmacija* 11.7.1986.
- Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848* [hrvatski dio slova F, redakcija V. V.], Éditions du CNRS, Paris 1986.
- 1987.
- Etimološki prilozi čakavskoj aloglotiji III, *Čakavska rič* 15, 1 Split 1987, 3–41.
- Contributions adriatiques à l'étymologie française (En marge du FEW 21), *Romania et Slavia Adriatica - Festschrift für Žarko Muljačić*, Hamburg 1987., 185–193.
- Langenscheidtov univerzalni rječnik. Španjolsko-hrvatskosrpski. Hrvatskosrpsko-španjolski* [u suradnji s Rudolfom Kožljanom], Mladost, Zagreb, VI + 527 str. [reprint]
- 1988.
- Odgovor na Četiri pitanja profesoru Vojmiru Vinji postavljena od redakcije časopisa SOL, *SOL* 5 (3, 1), Zagreb 1988., 1–10.
- 1989.
- Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848* [hrvatski dio slova G, redakcija V. V.], Éditions du CNRS, Paris 1989.
- Etimološki prilozi čakavskoj aloglotiji IV (+ Indeks), *Čakavska rič* 17, 1, Split 1989., 3–41.

Dvije bilješke uz Skokovu Terminologiju, *Filologija* 15, JAZU, Zagreb 1989., 161–170.

1990.

Caratteristiche fondamentali della formazione e della struttura della terminologia della talassofauna dell'Adriatico orientale, *Abruzzo – Rivista dell'Istituto di studi abruzzesi XXIII–XXVIII (Scritti offerti a Ettore Paratore ottuagenario)*, Chieti 1985.-1990., 433–463.

Hybrida adriatica: macaburijel / macavarija, *Wiener Slavistisches Jahrbuch, Ergänzungsband VIII (Festschrift für Radoslav Katičić)*, Wien 1990., 263–268.

1991.

Etimološke naznake o senjskoj aloglotiji, *Senjski zbornik* a. 18, Senj 1991., 149–157.

Španjolsko-hrvatski rječnik: s osnovama španjolske gramatike i španjolskog trgovačkog dopisivanja, 3. izd., Školska knjiga, XX + 1287 str.

1992.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova H, redakcija V. V.], Éditions du CNRS, Paris 1992.

Petar Abelard: Povijest Nevolja, Etika (preveo Veljko Gortan), *Pisma Abelarda i Heloize* (Preveo V. V.), 2. izd., Naprijed, Zagreb 1992., 113–230.

Kristof Kolumbo: Putovanje u Novi svijet. Brodski dnevnici, izvještaji, pisma i svjedočanstva očevidaca. [Izabrao, priredio, tumačenjem i bilješkama popratio i sa španjolskih, talijanskih i latinskih izvornika preveo V. V.], Naprijed, Zagreb 1992.

Prikaz:

M. Telećan, Večernji list 16.5.1993., str. 22.

1993.

Etimologija danas (Uvodno izlaganje), *Znanstveni skup o etimologiji* održan 4. i 5. lipnja 1987. u Zagrebu, HAZU, Zagreb 1993., 9–18.

1995.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Révision de l'édition publiée en 1848 [hrvatski dio slova I–J–K, redakcija V. V.], CNRS Éditions, Paris 1995.

1996.

Ima li katalanizama u jadranskom hrvatskom, *Suvremena lingvistika* 41–42, Hrvatsko filološko društvo, Zagreb 1996., 621–629.

1998.

Nouveau Glossaire Nautique d'Augustin Jal. Dictionnaire multilingue des termes de la marine à voile [hrvatski dio slova L, redakcija V. V.], CNRS Éditions, Paris 1998.

Dante Alighieri, Nauk o pučkom jeziku (De vulgari eloquentia). [Tekst latinskog izvornika priredio, na hrvatski preveo i komentarom popratio V. V.], Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje. Biblioteka: Jezikoslovni temeljci, knj. 1, Zagreb 1998., 203 str.

Prikaz:

A. Stamać, *Vijenac* 209, 7.3.2002., Matica hrvatska, Zagreb. str. 8.

Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu etimologijskom rječniku, Knjiga I, A–H, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti – Školska knjiga, Zagreb 1998., 243 str.

Recenzije:

A. Gluhak, *Hrvatsko slovo*, 4.12.1998. str. 6.

M. Jurišić, *Večernji list*, 10.1.1999.

Ž. Muljačić, *Zeitschrift für romanische Philologie*, Band 117, 2001., 299–304.

D. Tonkić, *Atti e memorie della società Dalmata di storia patria*, Roma 2000., 296–298.

Nove *Jadranske etimologije*, *Folia onomastica Croatica* 7, HAZU, Zagreb 1998., 307–318.

2000.

Ferdinand de Saussure, Tečaj opće lingvistike. Uvod i komentar Tullio de Mauro [Prijevod s francuskoga i talijanskoga V. V.], ArTresor naklada i Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Zagreb 2000.

Prikazi:

M. Andrijašević, *Jutarnji list* 19.4. 2001., 20–21.

R. Dragojević, *Novi list* 17.2.2001.

A. Gluhak, *Vjesnik* 2.1.2001.

M. Jurišić, *Večernji list* 17.2.2001.

M. Jurišić, *Večernji list*, Obzor 26.2.2001., str. 16.

A. Kovačec, *Školske novine* 9, 6.3.2001., str. 11.

A. Stamać, *Vijenac* br. 183, 3.3.2001.

D. Šporer, *Zarez* III/55, 10.5.2001., str. 41.

Port-Royal – Opća i obrazložbena gramatika (Grammaire générale et raisonnée de Port-Royal), [hrvatsko izdanje priredio i komentarom popratio V. V.], Biblioteka: Jezikoslovni temeljci, knj. 2, Institut za hrvatski jezik jezikoslovlje, Zagreb, 2000., 518 str.

2002.

Etimološke napomene uz neke naše pomorske termine, *Čakavska rič*, XXX, 1–2, Književni krug Split, Split 2002., 23–34.

2003.

Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu etimologijskom rječniku, Knjiga II, I–Pa, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti – Školska knjiga, Zagreb 2003., 303 str.

Recenzija:

L. Rocchi, *Incontri linguistici* 28, Pisa - Roma 2005., 203–211.

2004.

Jadranske etimologije. Jadranske dopune Skokovu etimologijskom rječniku, Knjiga III, Pe–Ž, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti – Školska knjiga, Zagreb 2004., 486 str.

Prikazi:

G. Filipi, *Čakavska rič* XXXII, 2, Split 2004., 323–325.

A. Kovačec, *Filologija* 44, HAZU, Zagreb 2005., 117–125.

Ž. Muljačić, *Zeitschrift für romanische Philologie*, band 124, Heft 2, Niemeyer, 2008., 337–342.

V. Skračić, *Slobodna Dalmacija*, 11.12.2004., str. 28.

Hina, *Novi list*, 25.01.2005.

Spara – sparižnjak – šperanca, *Folia onomastica Croatica* 12–13, HAZU, Zagreb 2003.–2004., 553–557.

2005.

Emile Benveniste: Riječi indoeuropskih institucija. [S francuskog izvornika preveo i bilješkama popratio V. V.], Disput, Zagreb 2005., 651 str.

Prikazi:

M. Jurišić, *Večernji list* 17.3.2005.

V. L. *Slobodna Dalmacija* 17.3.2005.

B. Matejčić, *Vjesnik* 16.3.2005.

N. Jovanović, *Zarez* 2.6.2005, VII, 156, Zagreb, 45–46.

D. Novaković, *Vijenac* VI, Matica hrvatska, 2005.

A. Peti-Stantić, *Jutarnji list* 7.4.2005.

Montaigne: O umijeću raspravljanja Eseji, III. knjiga, VIII esej (Preveo V. V.), *Republika* a. LXI, 10, Zagreb, listopad 2005., 86–108.

2006.

Gramatika španjolskog jezika s osnovama španjolsko-francusko-talijanskog uspoređenja, 9. izd., Školska knjiga, Zagreb 2006., VIII + 470 str.

2007.

Michel de Montaigne Eseji, Knjiga I. 491 str.; II. 668 str.; III. 499 str.; *Dnevnik s puta u Italiju; Pisma* 464 str. [Prema izdanju iz 1588. i tzv. primjerku iz Bordeauxa sa srednjofrancuskoga preveo i komentarom popratio V. V.], Disput, Zagreb 2007.

Prikazi:

Hina, *Jutarnji list*, 12.8.2007.

S. V. Antić, *Vjesnik* 14.9.2007., 29.

D. Rešicki, *Novi list*, 7.10.2007., Mediteran, Tjedni kulturni prilog, str. 2.

M. Tomasović, *Vijenac* a. XV, br. 355, 11.10.2007., 9.

S. V. Antić, *Vjesnik*, Kulturni događaj 2007. godine, 29. i 30.12.2007.

Nada Vajs-Vinja

SPOMENICA PREMINULIM AKADEMICIMA

VOJMIR VINJA
1921. – 2007.

Nakladnik
HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI

Za nakladnika
akademik Slavko Cvetnić

Tehnički urednik
Ranko Muhek

Korektura
Suzana Jukić

Naklada
200 primjeraka

Tisak
Intergrafika TTŽ d.o.o.

ISBN 978-953-154-928-8